

киятъ напѣвъ на окарина, която сякашъ изрича познатитѣ слова отъ пѣсенъта за чутовния македонски вождъ.

Сѣнкитѣ се удѣлжаватъ и преминаватъ отвждъ, по срещния ридъ. Небето се залива отъ синьо-зелени талази, вѣтрецътъ замислено прошумява въ клонитѣ на чинара. Пада още една вечеръ надъ мъртвия градъ.

Смжтна тжга залива нѣщата наоколо: колко призрачно е, наистина, всичко тукъ-долу, на земята!.. Сякашъ изведнажъ безмислието и пустотата на вселената плисва своя беззвученъ, смразяващъ смѣхъ и помрачава тихия божи день.

Сбогуваме се съ града и хората. Една млада двойка, дошла отъ нѣколко месеци изъ София ни изпраща. Бледи, изнурени, но енергични и умни лица; вчерашни младоженци, почти юноши — той съ университетско образование, тя съ полувисше, родени и двамата по брѣговетѣ на Вардара. Тя предано се е облегнала на ржката му, а неговата стройна фигура, стегната въ шаеченъ пжтенъ костюмъ, диша коравина и упорство. Гледамъ ги и ми става страшно. Какъвъ подвигъ е да